

Jyväskylän Sataman Ilta

31.03.2018

Abe - uskon esikuva 4.

Jarmo Sormunen

KENRAALIHARJOITUS

JOHDANTO:

- Kuinka moni meistä osaa ajaa polkupyörällä?
- **Kuinka moni meistä on** opetellut ajamaa polkupyörää apupyörien avulla? Millainen tilanne se oli? Kuka opetti?
- Apupyörät ovat hieno keksintö, mutta jossakin vaiheessa niistä pitää luopua. Muuten emme koskaan opi ajamaan kahdella pyörällä.
- Hengellisen elämän suhteen on sama asia. Jumala ottaa apupyörät pois jossakin vaiheessa ja opettaa meitä olemaan riipuvaisia Hänestä.
- Hän opettaa meille luottavaisuutta Häneen, uskomaan, että minkä Hän lupaa, sen Hän pitää.
- Aabraham oli lähes satavuotias mies Jumalan luvatta hänelle pojan, jonka kautta kaikki lupaukset täyttyisivät. Kaikkien naapureiden hämmästyksiksi tämä satavuotias nuoripari synnytti lisäksi, lupauksen pojan.
- Mutta kun Aabraham vihdoinkin oli saanut Jumalan lupaaman jälkeläisen, hänet laitettiin koetteille. Luottiko hän enemmän Jumalaan kuin Hänen lahjoihinsa ja siihen mitä hän näki?
- Tässä neljännessä "Abe - Uskon esikuva" -sarjan opetuksessa mennään Aabrahamin elämän kovimpaan koetukseen. Tilanteeseen, jossa Jumala otti häneltä kaikki apupyörät pois.
- Käsittelen sitä neljästä näkökulmasta: Aabrahamin, lisäksi, Jeesuksen ja meidän kannalta.

I AABRAHAMIN MOORIA

1. "UHRAA IISAK MINULLE!"

Näiden tapausten jälkeen Jumala koetteli Aabrahamia ja sanoi hänelle: "Aabraham!" Hän vastasi: "Tässä olen". Ja hän sanoi: "Ota lisäksi, ainokainen poikasi, jota rakastat, ja mene Moorian maahan ja uhraa hänet siellä polttouhriksi vuorella, jonka minä sinulle sanon". Varhain seuraavana aamuna Aabraham satuloi aasinsa ja otti mukaansa kaksi palvelijaansa sekä poikansa lisäksi, ja halottuaan polttouhripuita hän lähti menemään siihen paikkaan, jonka Jumala oli hänelle sanonut. 1Ms 22:1-3

- Aabraham oli kokenut elämässään Jumalan huolenpitoa.

- Jumala varjeli häntä ja antoi ajallista hyvää. Kaikessa näkyi Jumalan siunaus.
- Aabrahamilla oli kuitenkin vaarana tottua siunaukseen ja kiintyä siihen enemmän kuin Jumalaan ja Hänen armoonsa.
- Nyt hän oli saanut sen pojan, jota oli odottanut vuosikymmeniä!
- Siksi Jumala koetteli Aabrahamia ja kysyi tältä rajulla tavalla, mihin hän luotti. *Ota ainokainen poikasi, lisak, jota rakastat...*
- Juuri se poika, jota kaikki lupaukset koskivat!
- **Miksi Jumala kutsui** lisakia ainoaksi Aabrahamin pojaksi, olihan hänellä myös Saaran orjattaresta syntynyt Ismael?
 - Ismael ei ollut enää talossa ja lisak oli Aabrahamille Ismaelia rakkaampi.
 - Mutta todellinen syy lienee kuitenkin näiden sanojen profeetallisessa merkityksessä.
 - Koko Moorian matka on esikuvaa Isän ja Pojan matkasta kohti Golgataa.
 - Samoin kuin Aabraham rakasti 'ainoaa' poikaansa, samoin Isä-Jumala rakasti Jeesusta ("Tämä on rakas poikani, johon minä olen mielistynyt." Mt 3:17), tosin miljoona kertaa enemmän ja syvemmin.
- *Uhraa hänet siellä polttouhriksi.* Polttouhri tarkoitti eläimen polttamista Jumalan mielisuosion saamiseksi, eläimen uhraamista uhraajan syntien tähden.
- Aabraham sai Jumalalta käskyn uhrata lisak omien syntiensä tähden.
- Aabraham uskoi käskyn tulleen Jumalalta. Vaikka hänen oli sitä varmasti vaikea ymmärtää.
 - Toisaalta hän tunsu oman syntisyytensä ja tiesi Jumalan tekevän oikein, vaikka Hän tappaisi koko suvun Aabrahamin syntien tähden.
 - Toisaalta Jumala itse oli luvannut antaa juuri tästä pojasta suuren kansan ja siunauksen.
 - Jos poika nyt siis tapetaan, miten käy Jumalan antamien lupauksen?
- **Aabraham toimi heti** seuraavana päivänä, satuloi aasinsa ja pilkkoi itse uhripuut (normaalisti palvelijoiden tehtäviä). Ikään kuin hän olisi ajatellut: "Jos se kerran täytyy tehdä, niin tehdään sitten heti!"
- Teksti heijastaa Aabrahamin suurta ahdistusta, hämmennystä ja samanaikaista tietoista kuuliaisuutta.
- Mukaan lähti kaksi palvelijaa ja lisak, joka näihin aikoihin oli noin 17 -vuotias nuorukainen.

2. MIKÄ PAIKKA!

- Mene Moorian maahan...vuorelle, jonka minä sinulle sanon. Missä on tämä Moorian maa ja Moorian vuori?
- Ainoa toinen suora viittaus Raamatussa tähän paikkaan on:

Sitten Salomo alkoi rakentaa Herran temppeliä Jerusalemiin, Moorian vuorelle, jossa Herra oli ilmestynyt hänen isällensä Daavidille, siihen paikkaan, jonka Daavid oli valmistanut, jebusilaisen Ornanin puimatantereelle... 2Aik 3:1

- Moorian maa ja vuori on sama paikka, jonne kuningas Salomo rakensi Jerusalemin temppelin, ja missä Jumalan lähettämä tuhojaenkeli lopetti Daavidin synnin tähden koituneen kansansurman (1Aik 21:1-28).
- **Tämä vuori tunnetaan** nykyisin Sionin vuorena, Temppelevuorena ja sen kuuluisin kukkula nimellä Golgata!
- Eli samalla paikalla, missä Aabraham uhrasi poikansa, pysäytettiin Daavidin synnin aiheuttama rangaistus, vuodatettiin miljoonia litroja uhrieläinten verta israelilaisten syntien peittämiseksi ja tapettiin ainoa ihminen, joka ei sitä ansainnut - meidän syntiemme sovituksiksi.
- Tällä paikalla oli siis sijaissovitusta saarnattu ja 'harjoiteltu' kautta historian jo kauan ennen sen toteutumista.

2. IISAKIN MOORIA

Kolmantena päivänä Aabraham nosti silmänsä ja näki sen paikan kaukaa. Silloin Aabraham sanoi palvelijoilleen: "Jääkää tähän aasin kanssa. Minä ja poika menemme tuonne rukoilemaan; sitten me palaamme luoksenne." Ja Aabraham otti polttouhripuut ja säilytti ne poikansa lisäksi selkään; itse hän otti käteensä tulen ja veitsen, ja niin he astuivat molemmat yhdessä. **Iisak puhui isällensä** Aabrahamille sanoen: "Isäni!" Tämä vastasi: "Tässä olen, poikani". Ja hän sanoi: "Katso, tässä on tuli ja halot, mutta missä on lamma polttouhriksi?" Aabraham vastasi: "Jumala on katsova itselleen lampaan polttouhriksi, poikani". Ja he astuivat molemmat yhdessä 1Ms 22:4-8

- Matka Bersevesta nykyiseen Jerusalemiin vie kävellen hyvinkin tuon kolme päivää. Ajan mainitsemisen syy ei kuitenkaan liene vain maantieteellinen.
- Missä tahansa Raamatussa kolme päivää tai vuorokautta mainitaankin, on syytä tarkata mahdollista liittymäkohtaa Kristuksen haudassa viettämään aikaan.
- Kolme päivää voi nähdä messiaanisenä merkinä sielläkin, missä siihen ei UT:ssa sellaisena viitatakaan.
- **Heidän lähestyessään** Mooriantuorta Aabraham kehotti kahta palvelijaansa jäämään aasin kanssa paikalleen. Isä ja poika jatkaisivat kaksistaan tästä eteenpäin.
- Kuvittele, miten lähes täysi-ikäinen Iisak tuon matkan koki.
 - Isä oli tavallista puhumattomampi tuona iltana.

- Pytäessään poikaansa mukaansa isän silmät olivat punertaneet ja ääni värissyt tavallista enemmän.
- Mutta lisak ymmärsi, että asiasta ei enempää nyt puhuttaisi...
- Sitten kun aamuvauhaisella lähdettiin kohti Mooriana, sanat olivat varmasti vielä enemmän kiven alla.
- Poika näki ettei kaikki ihan täsmännyt, jos uhraamaan lähdettiin. Puut olivat lisäkin selässä, veitsi ja tuli isän kädessä. (Tuli oli mahdollisesti soihdun muodossa tai kuumina hiilinä ruukussa.)
- Mutta tärkeintä, eli uhrattavaa eläintä, ei ollut lainkaan mukana.
- Niinpä lisak kysyi isältään rajuimman kysymyksen, mitä tuossa tilanteessa voi kuvitella: *"Katso, tässä on tuli ja halot, mutta missä on lammas polttouhriksi?"*
- Veikkaan, että Aabrahamilla oli tssä vaiheessa rytmihäiriöitä...
- Veikkaan lisäkin jo tässä vaiheessa aavistaneen, mitä isällä oli mielessä, mutta ei varmaankaan pystynyt uskomaan sen olevan totta.
- Aabraham ei suinkaan valehdellut tai peitellyt totuutta sanoessaan, että Jumala katsoisi itselleen uhrilampaan.
- Hän nimittäin sanoi myös palvelijoilleen: *"Me palaamme luoksenne."*
- Eli hän uskoi tulevansa takaisin lisäkin kanssa!
- Olihan juuri lisäkista luvattu suuri kansa. Jos siis Jumala antaisi tilanteen mennä niin pitkälle, että hänen täytyisi surmata poika, voisi Jumala hänet kuolleistakin herättää.
- Aabraham ei tiennyt miten Jumala sen tekisi, mutta poika ei voisi lopullisesti kuolla, sillä hänestä on luvattu suuri kansa. Sen erran paljon oli Jumalakin tämän pojan eteen nähnyt vaivaa!
 - Huom! Paljon oli Aabrahamin sisimmässä tapahtunut Jumalan häntä kouluttaessa.
 - Sama mies, joka oli valmis uhraamaan oman vaimonsa muukasisille päästäkseen itse pälkähästä, oli oppinut luottamaan Jumalaan.
 - Heparalaiskirjeen kirjoittaja näki Aabrahamin luottamuksessa uskon ylönousemukseen:

Uskon kautta uhrasi Aabraham, koetukselle pantuna, lisäkin, uhrasi ainoan poikansa, hän, joka oli lupaukset vastaanottanut ja jolle oli sanottu: **"lisäkista sinä saat nimellesi jälkeläisen"**, sillä hän päätti, että **Jumala on voimallinen kuolleistakin herättämään; ja sen vertauskuvana hän saikin hänet takaisin...** Hb 11:17-19

- Näin Uusi Testamentti vahvistaa, että koko Aabrahamin ja lisäkin pitkä matka on esikuvaa Jeesuksen ja Isä-Jumalan matkasta samalle vuorelle noin 2000 vuotta myöhemmin.
- Polttopuut, jotka säilytettiin lisäkin selkään, vaihtuivat ristiin Jeesuksen harteilla.
- Veitsi isän kädessä vaihtui roomalaisen sotilaan keihääksi ja nauloiksi, jotka viilsivät kipua Jeesuksen raajoihin.

- **Tuli Aabrahamin kädessä** vaihtui tuskaksi Jeesuksen sielussa ja Isän sydämessä.
- Aabrahamin sisimpään täytyi sattua, mutta vielä enemmän koski Taivaallisen Isän sydämeen, kun Hänen Poikansa rukoili: *Isäni, jos mahdollista on, niin menkään minulta pois tämä malja; ei kuitenkaan niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä* Mt 26:39
- Abraham luotti Jumalaan, että tämä löytäisi jostain uhrilampaan.
- Jumala oli jo ikuisuudessa valinnut itselleen mieleisensä uhrin, joka riittäisi - ei vain Aabrahamin - vaan kaikkien ihmisten syntien sovituksi.
- Jeesuksen Kristuksen, 'niin kuin viattoman ja tahrattoman karitsan'.

3. JEESUKSEN MOORIA

- *Ja he astuivat molemmat yhdessä.* Tämä lause sisältää dramatiikkaa, joka hakee vertaistaan. Samoin Isä ja Poika kulkivat yhdessä kohti Golgataa.
- Se ei ollut vain Jeesuksen matka. He kulkivat yhdessä ja molempiin sattui yhtä paljon - kenties Isään vielä poikaansakin enemmän...

“Ja kun he olivat tulleet siihen paikkaan, jonka Jumala oli hänelle sanonut, rakensi Abraham siihen alttarin, latoi sille halot, satoi poikansa lisäksi ja pani hänet alttarille halkojen päälle. Ja Abraham ojensi kätensä ja tarttui veitseen teurastaakseen poikansa. Silloin Herran enkeli huusi hänelle taivaasta sanoen: "Abraham, Abraham!" Hän vastasi: "Tässä olen". Niin hän sanoi: "Älä satuta kättäsi poikaan äläkä tee hänelle mitään, sillä nyt minä tiedän, että sinä pelkää Jumalaa, kun et kieltänyt minulta ainokaista poikaasi". Niin Abraham nosti silmänsä ja huomasi takanansa oinaan, joka oli sarvistaan takertunut pensaikkoon. Ja Abraham meni, otti oinaan ja uhrasi sen polttouhriksi poikansa sijasta.” 1Ms 22:9-13

- lisäksi ei ollut enää lapsi. Hän olisi voinut panna hanttiin vanhalle isälleen.
- Kuitenkin hän ilmeisesti osallistui itsekin alttarin rakentamiseen, antoi sitoa itsensä, nousi kivialttarille ja asettui halkojen päälle.
- **Hän oli kuuliainen isälleen**, ninkuin Jeesuskin myöhemmin omalle Isälleen.
- Abraham asetti veitsensä poikansa kurkulle ja oli valmis teurastamaan tämän niin kuin lampaan.
- Ainoa kohta, jossa tämä kenraaliharjoitus, Aabrahamin ja lisäksi uhri, eroaa olennaisesti Isän ja Pojan uhrista on tässä. Kun Abraham aikoi iskeä poikaansa, huusi enkeli taivaasta: "Seis, älä koske poikaan!"
- Kun juutalaiset huusivat "ristiinnaulitse", kun roomalainen sotilas iski naulat Jeesuksen käsiin tai kun keihäs puhkasi Hänen kylkensä, ei ollut ketään, joka olisi huutanut: "Seis, nyt tämä sirkus saa luvan loppua!"
- Sen sijaan taivas pimeni ja kalliot murtuivat, kun Isä-Jumala itki Poikansa kuolemaa. Mutta Hän ei tullut väliin - rakkaudesta meihin!

- **Jumala katsoi meille uhrin!** Jeesuksen täydellinen elämä annettiin meidän syntiemme sovituksiksi!
- Koko Jeesuksen maanpäällinen elämä oli matkaa Moorialle. Kaikki Hänen lapsuudessaan, nuoruudessaan, aikuisuudessaan ja viimeisillä viikoilla, oli valmistusta tuohon hetkeen, kun Hän sanoi: ”Se on täytetty!”
- Tätä varten Jeesus syntyi. Tätä varten Jeesus eli synnittömän elämän. Jotta meidän synneistämme annettaisiin riittävän suuri uhri!
- Jotta Sinun ja minun ei tarvitsisi kuolla ikuisesti helvetissä omien syntiemme tähden.
- **Hän otti meidän** syntivelkamme päälleen ja kuoli siitä koituvan rangaistuksen.

4. SINUN MOORIASI

- Jokainen ihminen on matkalla kohti omaa Mooriansa. Selässämme on syntiemme polttopuut, rinnassamme syyllisyyden tuli.
 - Joskus me tiedostamme sen ja kauhistumme. Useimmiten me unohdamme sen ihan tahallamme.
 - **Me olemme kaikki** ansainneet ikuisen kuoleman ja eron Jumalasta. Sillä me olemme rikkoneet miljoonilla tavoilla Luojaamme ja Lunastajaamme vastaan.
 - Mutta meitä kutsutaan suostumaan ja asettumaan Jumalan tuomion alttarille jo täällä ajassa.
 - Autuas, ikionnellinen, on se ihminen, joka asettuu Hänen tuomittavakseen täällä, tunnustaa syntinsä ja syyllisyytensä.
 - Silloin Jeesus huutaa Golgatan ristiltä: ”Isä! Älä iske Häneen, Sinä iskit minuun!”
 - Jumala käskee meitä nousemaan syyllisyytemme roviolta, katsomaan uhrikaritsaan, Jeesukseen, joka otti meidän paikkamme ja kuoli.
 - **Jeesus on jo** ottanut vastaan kuoliniskut, Hän on jo kantanut syntiemme sovituksen.
 - Olemme - niinkuin lisä - vapaat nousemaan ’kiviemme’ päältä.
 - Mutta sellainen ihminen, joka ei suostu tuomittavaksi, kohtaa oman Mooriansa kerran Jumalan edessä.
 - Siellä ei kukaan enää huuda: ”Iske minuun, älä häneen!” Siellä ihminen maksaa itse syntiensä rangaistuksen ikuisella kuolemallaan.
-
- Tämän koko elämämme kestävän Moorian reissun lisäksi Jumala antaa elämäämme pikku ’moorioita’.
 - Hän opettaa meitä olemaan luottamatta mihinkään muuhun kuin Häneen. Hän opettaa meille kuuliaisuutta Häntä kohtaan.
 - Jeesuksen seuraamiseen liittyy kuuliaisuus Hänen tahdolleen.
 - Kuuliaisuus perustuu luottamukselle Jumalan hyvyyteen.

- Vaikka emme ymmärtäisi kaikkea, mitä Kristus opettaa, meitä kutsutaan uskomaan Häntä kaikessa, sillä Hän on luotettava.
- Hän ei tahdo meille mitään pahaa.
- **Siksi Jumala kysyy** meiltä useamman kerran elämämme aikana: Mihin me oikeasti luotamme?
- Hän saattaa viedä meidät luopumaan meille tärkeästä asiasta tai ihmisestä saadakseen rakkautemme.
- Hän pyytää meitä luopuman apupyöristä. Hän voi kysyä: “Luotatko minuun, vaikka et paranisi, vaikka et saisikaan sitä työpaikkaa, vaikka et löytäisikään elämänkumppania?”
- Jos me emme saakaan kaikkea, mitä haluamme, luotammeko että siihen on Jumalalla jokin hyvä syy?
- Uskommeko, että Jumalan veitsi osui Jeesukseen eikä meihin.
- Luotammeko, että me Hänessä saamme kaiken, mitä Jumala tahtoo meille antaa?
- Kristillinen usko on luottamista Jumalan lupauksiin!
- Se on heittäytymistä niiden varan - silloinkin kun kaikki asiat näyttäisivät sotivan sitä vastaan.
- Meidän ei tarvitse luottaa apupyöriin. Me saamme luottaa Jumalan lupaukseen. Me saamme luottaa Golgatan ristiin.